

JAJA LORENČIČ

Urbani.si, Maribor, 13. november, 2016

<http://urbani.si/2016/11/13/ijuuu-kaka-sansa-pubeca/>

Ijuuu, kaka šansa, pubeca!

(...) Poznalo se gotovo je, da je Korak v pravo smer doživel že svojo tretjo in sklepno epizodo v GT22 (prva je bila prejšnji petek, druga dan prej, tretja, o kateri berete, pa v pomartinovi soboti). Vse je torej bolj ali manj štimalo. Oziroma ni štimalo. Še zdaj si nisem na jasnem.

Ampak eto. Scena in svetloba (Igor Remeta) je totalni minimalistično grandiozni odruk kiča z odtenkom naduvanega terasa preseravanja. Ne razumete? Iz mini stropa so visele kičaste zavese, ki so jih luči barvale na Donald Trump zlato, Yucatan turkizno in Vienna modro. Ker smo na facebooku videli osnovno sliko obeh junakov, nas kukanje Vita Weisa ni toliko šokiralo. Le da nismo vedeli, ali bo četrti zid (med odrom in publiko) obstajal ali ne. Kot se je izkazalo, smo dobili Trump varianto. Bo zid in plačali bomo zanj, samo ga v bistvu ne bo. To ni normalno? Normalno.

»Ena manjša zamuda bo... uživajte!« je povedal Vito in kupal iz kao beckstejdža. Potem pa se je, počasi, le začelo. Zdaj, ne bom vam drojljal tu o zgodbi in tem in ovem in onem, ker si lahko to preberete takoj v sledečem opisu: *Dva back vokalista se brez solista in brez banda najdeta sredi praznega odra. Sta zgolj »backup« praznine. Čeprav izgledata precej nebogljeno, v bistvu niti nista tako nemočna. Imata program. Imata priložnost, da stopita v ospredje, da prevzameta igro. Ali si v igri ali pa te ni. In ... svoje spremljevalno delo profesionalno opravita od začetka do konca – čeprav ni na odru ničesar, kar bi lahko spremljala.*

V praksi to pomeni, da sta modela stopila na svoj podest, vsak pred svoj mikrofonski in najprej čakala, da se bo narisala pevka, potem pa krenila v material, v »program, ki mora naprej«, kot da bi bilo vse tako, kot baje mora biti. Kar je surrealno, kabarejsko, brutalno, hej, skoraj sindikalistično? Češ, plačana sva, pol pa dajva. O filmu vem malo manj kot o gledališču (o katerem ne vem nič), ampak ne vem, če imamo v Sloveniji kaki klasični tandem, pa pustimo zdaj Rožleta. Hočem namreč povedati, zružiti z nekim ornk simbolizmom, da pubeca, ki se vmes pokličeta po imenih, sploh nista tandem. Ker ne. ker je to služba. Dokler ni. Pa še vedno je. Vidite, občutite zdaj? Ne?

Okej, gremo po vrsti ("kot so hiše v Trsti", kot je butnil Vito, haha). Modela prideta ven in štartata s Time is on My Side (Rolling Stones). Čeprav morajo študenti AGRFT znati igrati jogurt in tu pa tam kaj zapet, se takoj pokaže, da Grega in Vito morda ne bosta pela dvoglasno, ampak kaj bi to, če pa sta nas vrgla v taki ritem. Edino, kar ju je iz ritma metalo, je onaniranje dim mašine, ki jo je Vito stalno zlovešče pogledal, kot da ju bo spodila iz odra. Pa saj. To ni bila njuna velika priložnost. Ali je bila? Ha? Ali bo jutri... Korak v pravo smer? Za to namreč gre v briljantno lucidnem konceptu, ki ga je ob igralcih namineštral Bojan Jablanovec, avtor enega bolj pronicljivih, žmohtnih, zajebantskih, jebivetrskih in vglavojebajočih tekstov. Spremljevalna vokalista se namreč ne pogovarjata, dasiravno sta taka kolega, da Grega Vitu prinese čips, Vitu pa Gregi kozarec vode, nekje na polovici, ko sta vestno sledila programu. Ne, ne pogovarjata se. Dogovarjata se, bahata, prepričujeta, ampak ne prideta absolutno nikamor. Ker je to (a)politični teater absurda? Okej, itak, seveda.

Finta mojstrskega teksta je, da predribla koncept slave, kolegialnosti, truda in v prvi vrsti pregovarjanja. In to skozi nenehno prepevanje z ritmično podlago, ki je tako nenehna, da gledaš, če imata Vito in Grega že kaj rdeče roke od neutrudnega ploskanja in poplesavanja. Tako kot sta namreč usklajena vokalno (prava moška linija, čeprav se s solo vložkom Vito izkaže kot bolj frontmanovski od dvojice) sta tudi koreografsko: klasične backupsingerske finte, ki pa v tem hudomušno zajebanem konceptu toliko bolj ven udarijo. Direkt na gobec, le da ne toliko publiko kot sama sebi. Četudi pevke ni in četudi bi morda bilo boljše, če bi bil zraven vsaj bas ali pa celotna ritem sekcija («Ali pa niti ne!«), se Grega in Vito tolčeta sama na gobec. Niti ne toliko drug drugega kot družno, v ritmu vsak sebe. Povratni osebni svojilni na gobec.

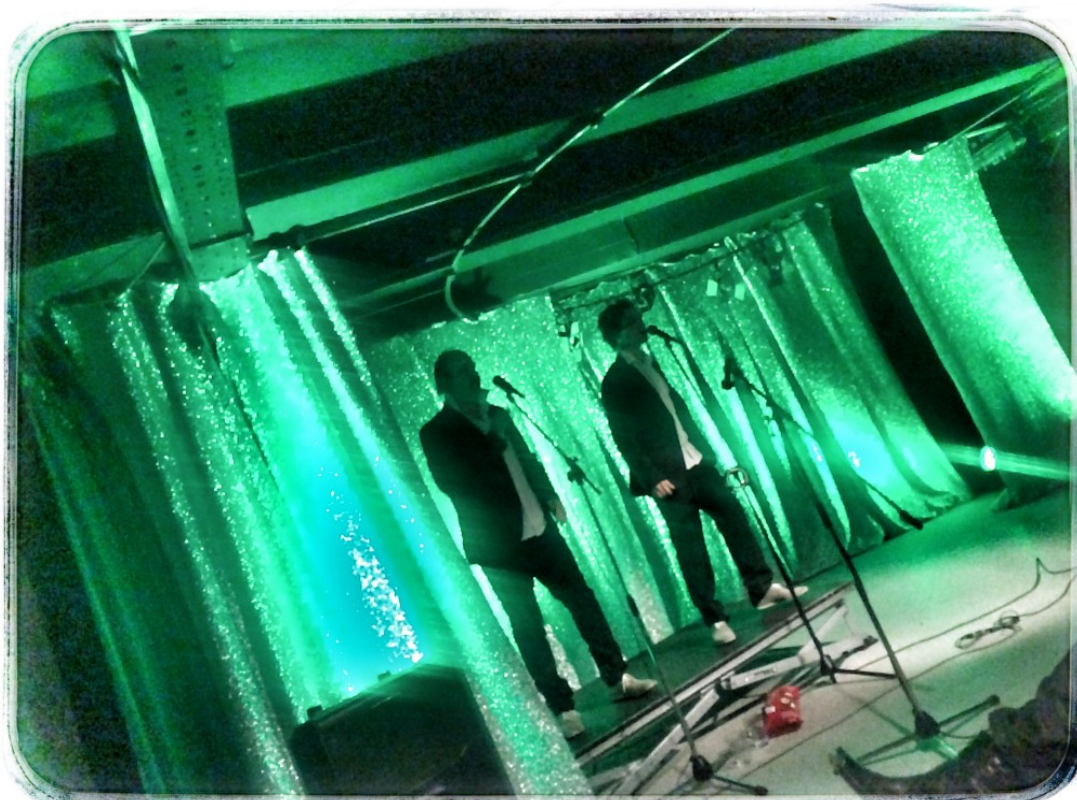
Bojan Jablanovec je s Korak v pravo smer naredil točno to, kar pravi naslov. Poskrbel je, da sta igralca zakorakala (zaplesala) in da sta šla v pravo smer. In seveda se boste vprašali... kaj je »prava smer«? Izkoristiti priložnost, tistih enkrat, ko pevke ni? Ali se držati kot pijanec mikrofona za vsako ceno? Njuno poslanstvo, ki je na trenutke bolj služba, dobi grobo robotizirano ogrodje, ko prekineta pogovor, ker morata zamrzniti svoji telesi in frisa med refrenom. Nasploh sta non-stop v ritmu. In to res pravem ritmu, saj sem štel med Come Together takte in si pel verze. To je itak virtuozni presežek predstave, v kateri sta oba tako noter v vlogi, da je najbolj mojstrski dosežek Koraka v pravo smer ta, da se vprašaš, kakšen, za vruga, bi bil dejanski koncert! Ni to – top obrat? Je, ne? Kakšen šov bi to moral bit! Da sem si kar rekel, pa jebote, 20 Feet from Stardom, sijajen dokumentarec, mislim da nominiran za oskarja, kjer predvsem backup pevke spregovorijo o tem, kako si tako blizu pa tako daleč slavi in glavnemu mikrofону... Ampak one so govorile, Vito in Grega sta pa špil korektno oddelala sama!

In že samo ta komponentna predstave bi te narolala od smeha. To je zelo podobno tistim dokumentarcem o klasičnih rock platah (ko smo že pri klasičnem rocku: ta tvori skupaj s pop štancami ogrodje sicer rahlo bipolarno zloženega repertoarja), ko dobri stari producent

izolira le eno linijo in slišimo kaj jaz vem kaj. No, zdaj dobimo pa to v živo. Izolacijo v času in prostoru in v živo.

Toda transcendenca, ki je tako vrhunsko (a)politično (ne)korektna, se skriva v njihovih dialogih. Ki to niso. Jablanovec je, kdo si ga vedi kje, našel skorajda vse sodobno zlorabljene, posiljene in zlajnane fraze, reke, slogane in jih porinil v možgane, glasilke in boke obeh igralcev. Da dol padeš! Zdaj... Lahko bi tekmoval z Jablanovcem (upam, da se tako pravilno sklanje) v štancanju rekov in pregovorov... Pa mu ne bi prišel do prahu pod nohti. Na trenutke sta Vito in Grega blebetala take klišeje, da se je zazdelo, kot da je avtor tekst napisal v slovenščini, ga zabrisal v Google Translate, malo predelal v tv/filmsko amerikanščino in prevedel nazaj! Vau! Samo vau! Zato se publika, ko enkrat skuži, da se igralca ne pogovarjata, čeprav skušata ugotoviti, kdo je Vladimir in kdo Estragon, počasi vse bolj in bolj začne krohotati. Ker sta prepričljiva za nas in neprepričljiva drug do drugega. Faking epsko!

Namreč, Grega in Vito mislita, da je vse, kar prileti iz njihovih ust, vsaj na nivoju Branka Čakarmiša. Ja, talenti in to. Ker saj, v osnovi, to tudi sta. Talenta. Ampak nista začela na Pop Tv, temveč tam globoko zadaj, na podestu, kot totalna bajdleka, ki kot klasični Wham! tandem seveda nimata za štrudl, ker (ni)sta v bistvu Vladimir in Estragon. V tem oziru je tekst mastna kritika tvja. Pa ne samo Talentov. A-a. Je tudi, vsaj zame, kritika vseh oglasov, powerpointov, SOF-ov, marketingarjev in vsega ostalega, kjer slišimo eno-te-isto o »dodani vrednosti« in podobnem ološu in o tem, kako bomo vsi dočakali slavo. Kaj pa če sploh ne vemo, če ne bomo vedeli, kdaj je naših pet minut? Ker to na koncu dneva tak trenutek tudi pogosto je: ološ. Kaj je pa dejanska vsebina? Okej, nič novega, itak, seveda ne, le da je besedilo predstave skorajda kopipejstalo iz naših že itak nedoraslih in infantilnih oglasov. To je zgolj prodajanje zamujenih priložnosti za lucidnost. Ali nekaj takega.

Vita in Grega se da jemati resno morda ravno zato, ker pademo v ritem, ker se pogovarjata praviloma med kiticami, refrene pač skrbno oddrtata, ker čakata... Zvezdo, ki seveda ne pride in ki skorajda gotovo ni zvezda, ker če bi bila, onadva tukaj ne bi imela kaj/česa (ljubitelji roditelja, izberite) iskati. Stilistka Mateja Benedetti ju je v skoraj mokasinke, glede na črno barvo oblek in belo srnjco, ogabno moder odtenek. Frisa imata pa itak kot Joker v Batmanu, Nicholson in Ledger, sami si vun poberite, kakor vam drago. Bledolična, z makeupom preterano namazana ksihta z razmrščenimi ter rockerskimi (Vito) in jazzovskimi (Grega) lasmi. Zlorabljata praktično vse, kar se zlorabiti da – vse v upanju, da je to, kar počneta, prav.

In ravno to – preizpraševanje, kaj je v bistvu prav – je razlog, zakaj je to »korakanje« ne pa, ne glede na koreografijo, »poplesavanje« v pravo smer. Ker se koraka. Vojska. Leva. Desna. Leva. Desna. Tako pač je v sodobnem šovbiznisu. Vsi pametni, vsi najboljši, na koncu pa... Kaj? Luft? Če bi bila namreč Vito in Grega dejansko pogruntala, da je bil ta večer bila njen dan, bi ugotovila, da prihodnost ni v petju, kaj šele v backup petju. Ne. Prihodnost, pardon, sedanjost je v stand-upu, ki se ga predstava sicer v pietetnem in sijajnem loku ogne: presežek njunega »nastopa« je namreč, ko Grega Vito pove vic. O tem, kak' veš, da je Štajer'c neučakan. In ne, ne bomo vam povedali. Ker bi zamudili hrkanje zvočnikov in zvočno sranje, ki ga je v puter oblikoval Tomaž Grom, producentsko pa v Maribor pripeljala Špela Trošt. Da gre glas, kot je rekel Miha Sonda, ki je ujel le zadnjih pet minut, o tem, kako Via Negativa iz Ljubljane dela iber konkretne predstave, spet naprej. In upam, da še kam. In ko po taki predtavi vidiš, da je stvar podprlo ministrstvo za kulturo, si rečeš, evo, končno nekaj, da je šel ta keš v prave roke.

Ker bi še. Za začetek drugi del, nadaljevanje, sekvenco. S pevko. Ker ja! Potem pa sklepni del trilogije, da slišimo Power to the People, Respect, The Passenger, Freedom, Children of the Revolution tako, da bo GT22 skakal v vseh štukih. Sploh, če bo v takem časovnem okvirju. Najboljši koncerti trajajo okrog ene ure. In tako dolgo je trajala zamujena priložnost/korak v pravo smer Vita in Grege. Predstava, pred katero nucaš vedenje le o tem, da gre za backvokalista, ki čakata pevko, potem pa ne vesta, ali bi solirala, stopila naprej, izkoristila, ponucala to veliko priložnost ali ne. In potem gledaš to trganje vesti in želja. Do konca. Za pet bisov. Dva s komadom. Šubidubi. ljuuu, kaka šansa, pubeca!

Vrhunsko! Nič... Gremo grozdje jest!